

عنوان مقاله:

بررسی توصیف عینی در صحنه ها و شخصیت پردازی داستان های عاشقانه شاهنامه

محل انتشار:

ششمین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

مهدی رضایی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سلمان فارسی کازرون

محمد جواد وظیفه شناس - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سلمان فارسی کازرون

خلاصه مقاله:

عینی نویسی، از مهم ترین اصول توصیف و تصویرگری در ادبیات جهان و از برجسته ترین مؤلفه های داستان های عاشقانه منظوم و منثور به شمار می رود. توصیف عینی عبارت است از ارائه تصویری دقیق و روشن از صحنه ها، شخصیت ها و اشیاء، بر اساس تجربه هایی که نویسنده به وسیله حواس پنج گانه از محیط اطراف به دست آورده است. استفاده مناسب از این نوع توصیف، تأثیر بسزایی در باورپذیری رخدادهای داستان دارد. توصیف عینی از مسائل شاخص داستان های عاشقانه شاهنامه فردوسی است از همین رو در این پژوهش سعی می شود که میزان کاربرد و چگونگی کارکرد عناصر عینی در صحنه ها و شخصیت پردازی اثر یاد شده مورد بررسی قرار گیرد. در این نوشتار، مشخص خواهد شد که در داستان های عاشقانه شاهنامه کدام عناصر عینی، بیشتر مورد توجه قرار گرفته است و از نظر توصیف عینی چه شباهت ها و تفاوت هایی در این اثر وجود دارد و همچنین روشن خواهد شد که عناصر عینی به کار رفته در داستان های عاشقانه شاهنامه تا چه اندازه از فرهنگ و آداب و رسوم ایران پیش از اسلام تأثیر پذیرفته اند و هرکدام از این عناصر، چه تأثیری بر فضای داستان و درک مخاطب از آن داشته اند. نتایج نشان می دهد که بیشتر عناصر عینی به کار رفته در داستان های عاشقانه شاهنامه، رنگ سفید، قرمز و زرد است و کم ترین کاربرد مربوط به رنگ بنفش و آبی است. علت بسامد رنگ سرخ به سنت اشرافی ایرانیان بر می گردد که اغلب بزرگان رنگ سرخ و این طیف رنگ را می پوشیده اند. کثرت رنگ سفید در مجالس بزم شاهنامه به ایدئولوژی حاکم بر جامعه و آیین زرتشتی بازمی گردد که سفید و نور را عنصری اهورایی می دانند و با شادی و مجالس شادی و بزم در ارتباط است.

کلمات کلیدی:

توصیف عینی، حواس پنج گانه، داستان عاشقانه، شاهنامه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1137253>

